

Arrest

**nr. 128 198 van 21 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HUSTINX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, wordt op 20 september 2006 aangetroffen in illegaal verblijf. Aan de verzoeker wordt op diezelfde dag een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoeker wordt in de loop van september – oktober 2006 nog meerdere malen aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 19 oktober 2006 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis, op verdenking van diefstal. De verzoeker wordt op 13 februari 2007 in vrijheid gesteld met bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook in de periode februari – november 2007 wordt de verzoeker verscheidene malen vastgesteld in illegaal verblijf.

Op 22 november 2007 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

De verzoeker wordt bij vonnis van 8 januari 2008 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal.

Op 10 maart 2008 wordt de verzoeker wederom aangetroffen in illegaal verblijf, en betrapt op winkeldiefstal en bezit van verdovende middelen. De verzoeker wordt op 11 maart 2008 op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge; waar hij op 27 maart 2008 wordt vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2008 treft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, thans de minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde beslist op 9 januari 2009 dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 14 maart 2009 wordt de verzoeker andermaal aangetroffen in illegaal verblijf. De gemachtigde neemt op diezelfde dag een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 20 maart 2009 heeft de gemachtigde beslist dat verzoeker kon worden vrijgesteld met een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2009 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van gewone diefstal en diefstal met braak of inklimming.

Op 23 september 2009 neemt de gemachtigde een beslissing houdende tot bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 12 november 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verzoeker wordt bij vonnis van 4 november 2011 van de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden wegens diefstal en heling.

Op 8 februari 2011 beslist de gemachtigde om verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt verworpen met een arrest nr. 61.690 van 18 mei 2011.

Bij vonnis van 21 februari 2011 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal.

Op 6 december 2011 krijgt de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 6 december 2011 wordt de verzoeker opgesloten in de gevangenis te Brugge. Hij wordt op 5 januari 2012 vrijgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 februari 2012 wordt de verzoeker wederom opgesloten in de gevangenis te Brugge, hij wordt vrijgesteld op 27 februari 2012, met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 maart 2012 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 14 april 2012 wordt een proces-verbaal opgesteld voor drugsdelicten en wordt de verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2012 wordt de verzoeker op bevel van de onderzoeksrechter opgesloten in de gevangenis te Brugge, op verdenking van diefstal met braak of inklimming (...). De verzoeker wordt vrijgesteld op 16 oktober 2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2013 wordt de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 juli 2013 wordt wederom een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten getroffen. Op diezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing om de verzoeker een inreisverbod voor de duur van acht jaar op te leggen.

Bij vonnis van 4 juli 2013 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, en gewone diefstal en poging tot misdad.

Op 1 juli 2013 legt de verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning af met mevr. S(...) D(...), van Belgische nationaliteit.

Op 23 juli 2013 dient de verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 10 januari 2014 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Dit is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 14 januari 2014 en luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23.07.2013 werd ingediend door:

Naam: H(...)

Voornaam: B(...)

Nationaliteit: Algerijnse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Overwegende dat betrokkene op 04.07.2013 het voorwerp heeft uitgemaakt van een inreisverbod van 8 jaar;

Overwegende dat het inreisverbod een veiligheidsmaatregel is die, zolang hij niet opgeheven of opgeschort wordt of zolang de termijn van 8 jaar niet verstreken is, verhindert dat de dienst het verblijf of vestiging toekent (zie Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012, naar analogie);

Overwegende dat artikel 43, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziet dat het verblijf enkel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid aan de burgers van de Unie en de met hen gelijkgestelde personen kan worden geweigerd, en dit binnen bepaalde perken;

Gelet op de elementen die ingeroepen worden uit hoofde van zijn privé-leven en gezinsleven, namelijk, betrokkene heeft een wettelijke samenwoning afgesloten met zijn Belgische partner. Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezins- en privéleven rechtvaardigen;

Overwegende dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan volgende feiten:

- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 28.01.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar
- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 21.02.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden
- gewone diefstal en heling, feiten waarvoor hij op 05.01.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden
- diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), gewone diefstal, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 07.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden

Overwegende dat, met het oog op het voorgaande, de opheffing van het inreisverbod geweigerd wordt;

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een' actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Aangezien deze veiligheidsmaatregel van toepassing blijft, kan het recht op verblijf in het kader van de aanvraag gezinshereniging niet toegestaan worden."

Op 10 januari 2014 treft de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing indiende, is bij de Raad gekend onder het rolnummer 148.243.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 43 van de vreemdelingenwet, in samenhang met de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

"1.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr.166.860; RvSt. 7 december 2001, nr.101.624; RvV 5 juni 2009, nr.28.348).

2.

Verzoeker meent thans dat dit het geval is en motiveert zijn standpunt als volgt:

Dat immers verweerder zijn standpunt motiveert door enkel en alleen te verwijzen naar de veroordelingen die hij heeft opgelopen, hieruit zonder enige motivering uit afleidt dat "het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstig bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de overheid" en van die aard zijn dat "zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde."

Dat dit bezwaarlijk een deugdelijk gemotiveerde beslissing kan worden genoemd.

3.

Zo stelt verweerder in diens beslissing o.a.:

“Overwegende dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dat dit uiteraard geen motivering is, doch het poneren van een stelling zonder motivering. Waarom er in hoofde van verzoeker sprake is van een ernstige, werkelijke en actuele bedreiging wordt niet uiteengezet.

4.

Verder stelt verweerder

“ dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard zijn dat zijn familiale belangen en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde.”

Wederom poneert men een stelling, zonder evenwel te motiveren welke elementen van die aard zijn om tot die beslissing te leiden. Nergens in gans de beslissing wordt er verwezen naar, elementen of gegevens die bv. zouden wijzen op recidivegevaar, nieuwe onderzoeken of recent gepleegde feiten. Verzoeker wenst hierbij te benadrukken dat een veroordeling dd. 2013 daarom niet automatisch gaat om feiten gepleegd in 2013. Het gaat bijgevolg niet op om te verwijzen “naar de recentheid in tijd van de feiten” zonder hierbij onderzoek of stukken nopens de datum waarop de bestrafte feiten werden gepleegd.

5.

Dat tenslotte verweerder voorbijgaat aan de recente familiale situatie van verzoeker. Dat verzoeker, na de aanvraag vader is geworden van een zoon, Younes, geboren op 27/09/2013 te Oostende.

6.

Dat derhalve verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet naar van rechte gemotiveerd is, minstens geen rekening houdt met alle elementen van het dossier.”

3.1.2. Vooreerst dient de Raad er op te wijzen dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker zich blijkens de aanhef van het eerste middel wenst te beroepen op een schending van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog ter ondersteuning van het middel enkel dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 43 van de vreemdelingenwet. De verzoeker laat echter geheel na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de eerst genoemde beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden.

Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de

juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient beoordeeld te worden in het licht van de voorliggende gegevens en in het licht van op met de bestreden beslissing toepasselijke wettelijke bepaling(en), *in casu* artikel 43 van de vreemdelingenwet.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet zoals van toepassing op datum van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

Waar de verzoeker aangeeft dat de bestreden beslissing enkel wordt gemotiveerd door een verwijzing naar de opgelopen veroordelingen, wijst de Raad er op dat uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat niet de veroordelingen op zich worden in aanmerkingen genomen, maar wel de feiten die tot deze veroordelingen hebben geleid.

De gemachtigde vermeldt dienaangaande met name het volgende:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan volgende feiten:

- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 28.01.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar*
- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 21.02.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden*
- gewone diefstal en heling, feiten waarvoor hij op 05.01.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden*
- diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), gewone diefstal, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 07.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden”.*

Waar de gemachtigde daaropvolgend stelt dat uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van “*de feiten*” blijkt dat het persoonlijk gedrag van de verzoeker nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving, is het *in casu* dan ook voldoende duidelijk dat de gehanteerde bewoording “*de feiten*” slaat op de diefstallen waarvoor de verzoeker op 28 januari 2008 en op 21 februari 2011 werd veroordeeld, de diefstal en heling waarvoor de verzoeker op 5 januari 2012 werd veroordeeld en de diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (bij wettelijke herhaling) en gewone diefstal en poging tot misdad werd veroordeeld op 7 mei 2013.

Hoewel uit artikel 43 van de vreemdelingenwet blijkt dat een loutere verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet volstaat ter motivering van de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag wordt geweigerd, dient te worden opgemerkt dat dit nog niet impliceert dat de gemachtigde niet naar de eerder door het familielid van de burger van de Unie opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze vreemdeling een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De gemachtigde dient aan te tonen dat uit het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, in de zin van voormelde wetsbepaling, beschikt de verweerder over een zekere appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is geen feitenrechter en heeft zich dan ook niet uit te spreken over de vraag of deze of gene gepleegde misdrijven een daadwerkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen in de zin van artikel 43 van de vreemdelingenwet. De Raad kan enkel nagaan of de overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu heeft de gemachtigde vastgesteld dat de verzoeker feiten van gewone diefstal, diefstal met braak in staat van wettelijke herhaling, van heling en een poging tot misdad pleegde, die aanleiding gaven tot vier verschillende strafrechtelijke veroordelingen, en dat uit de aard, de ernst en het recente karakter van de gepleegde feiten kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving om hem niet tot een verblijf in België toe te laten. Hij heeft hierbij tevens toegelicht dat de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker ondergeschikt zijn aan de nood om de openbare orde te vrijwaren.

De gemachtigde heeft zich dan ook niet beperkt tot een enkele verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen, doch heeft uit de feiten waarvoor de verzoeker werd veroordeeld conclusies getrokken met betrekking tot zijn gedrag.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat de gemachtigde op grond van de boven genoemde feiten op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kwam dat verzoekers persoonlijke belangen niet opwegen tegen het risico dat hij vormt voor de openbare orde.

Waar de verzoeker in vage termen stelt dat een veroordeling van 2013 daarom nog niet automatisch gaat over feiten gepleegd in 2013, merkt de Raad op dat de verzoeker zelf in gebreke blijft om te duiden wanneer hij de feiten van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), gewone diefstal, en poging tot misdad beging, terwijl de verzoeker - die bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge d.d. 7 mei 2013 werd veroordeeld - niet kan voorhouden zelf niet te weten wanneer hij de genoemde feiten pleegde.

De verzoeker kan voorts evenmin worden gevolgd in zijn kritiek dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar elementen die “*bv.*” zouden wijzen op recidivegevaar, nieuwe onderzoeken of recent gepleegde feiten. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat wel degelijk wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker zich schuldig maakte aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en dat hij hiervoor in 2013 werd veroordeeld in staat van wettelijke herhaling. Daarnaast verduidelijkt de verzoeker geenszins welke nieuwe onderzoeken nog zouden moeten gevoerd of waarom de feiten die tot de veroordelingen in 2008, 2011, 2012 en 2013 werden gepleegd niet zouden volstaan om te besluiten dat de verzoeker een actuele bedreiging vormt.

De verzoeker toont met zijn vage betoog dan ook niet aan dat de gemachtigde op grond van een onjuiste feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 43 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.4. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Ook bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De Raad wijst er op dat de thans bestreden beslissing kadert in een aanvraag die de verzoeker indiende tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, *c.q.* Belg en dit specifiek in functie van zijn Belgische partner waarmee hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Met de bestreden beslissing werd dit verblijfsrecht - in functie van de Belgische partner - aan de verzoeker geweigerd doch er werd in de thans voorliggende beslissing geen uitspraak gedaan over enige terugkeerverplichting.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde eraan voorbij gaat dat hij recent vader is geworden van een zoon, merkt de Raad op dat de verzoeker niet concreet aannemelijk maakt in welk opzicht op de gemachtigde de verplichting zou rusten om in het kader van de voorliggende aanvraag waarin de verzoeker zich enkel beriep op de gezinsband met zijn Belgische partner, tevens de gezinsband met het later geboren kind in aanmerking te nemen. Indien de verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsrecht als ascendent van zijn minderjarige Belgische zoon, dan verhindert de thans bestreden beslissing hem op zich niet om op die grond een nieuwe verblijfsaanvraag in te dienen.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoeker niet toelicht met welke relevante gegevens er geen rekening zou zijn gehouden.

Met verwijzing naar de bespreking onder het punt 3.1.4. en gelet op hetgeen voorafgaat dient te worden vastgesteld dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat *in casu* een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling van de kwestieuze aanvraag zou zijn gemaakt.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

3.1.6. Het eerste middel is dienvolgens, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

3.2.1. De verzoeker licht het middel als volgt toe:

“Het is duidelijk dat de bestreden beslissing het recht op familie-en gezinsleven van verzoeker en mevrouw S(...) D(...) ernstig schaadt, als koppel en ouders van een kleine baby.

Verzoeker heeft geen enkele band meer met haar land van herkomst en heeft het centrum van haar prive- en gezinsleven uitgebouwd in België. Al zijn sociale, financiële, familiale belangen liggen hier gevestigd.

Het uitvoeren van de weigeringsbeslissing (bestreden beslissing) zou tot gevolg hebben dat verzoeker in zijn familiaal leven zou worden geschaad en dit in strijd met art. 8.1 EVRM.

Het is ten andere ook duidelijk dat de bestreden beslissing het privé- en gezinsleven, zelfs het welbevinden van het kind van verzoeker schaadt. Dat immers o.a. het risico op armoede e.d.m. aanzienlijk stijgt wanneer het opgroeit in een één-oudergezin, waarbij de moeder er alleen voor staat, voor huishouden en het verwerven van een inkomen."

3.2.2. De Raad herhaalt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen".

Waar de verzoeker zich blijkens de aanhef van het tweede middel wenst te beroepen op een schending van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, stelt de Raad vast dat verzoekers betoog ter ondersteuning van het middel enkel dienstig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker laat echter geheel na te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing de genoemde beginselen van behoorlijk bestuur zou schenden.

Het middel is dan ook onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu is niet betwist dat de verzoeker een gezinsleven heeft met zijn Belgische partner en zijn zoon dat valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Hoewel de verweerder in de nota met opmerkingen terecht stelt dat de verzoeker zich met betrekking tot het privéleven beperkt tot een aantal vage verwijzingen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk heeft erkend dat de verzoeker "zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM".

Er wordt dan ook aangenomen dat de verzoeker een privé- en een gezinsleven heeft in België.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hiertoe moet nagegaan worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het

de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en/of familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden (cf. RvS 18 juni 2014, nr. 10.585 (c)).

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat de thans bestreden beslissing de weigering betreft inzake verzoekers aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belg. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker voorafgaand aan de bestreden beslissing niet over enig verblijfsrecht beschikte dat hem feitelijk tot het uitoefenen van een gezins- of privéleven in België in staat stelde. Er dient dan ook te worden aangenomen dat er in huidige zaak sprake is van een eerste toelating, en niet van een weigering van een voortgezet verblijf. Hieruit volgt dat er geen sprake is van een inmenging in het betreffende privé- of gezinsleven in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een verdere toetsing aan dit tweede lid zich niet opdringt.

De verzoeker verzocht, door middel van zijn aanvraag, om op grond van zijn gezinsleven een verblijfsrecht te worden toegekend, zodat het gaat om een eerste toelating en *in casu* de vraag rijst of er op de Belgische autoriteiten een positieve verplichting rust om de verzoeker toe te laten tot een verblijf in België teneinde hem in de mogelijkheid te stellen zijn privé- en gezinsleven op het Belgische grondgebied verder te ontwikkelen en uit te bouwen. Het is aan de verzoeker om aan te tonen dat een dergelijke positieve verplichting in zijn geval bestaat.

Zoals hierboven reeds aangehaald dient aan de hand van de 'fair balance'-toets te worden nagegaan of er *in casu* sprake is van een positieve verplichting voor de Belgische Staat. Deze belangenafweging tussen de belangen van enerzijds de verzoeker en zijn gezin en anderzijds de samenleving in zijn geheel is in wezen dezelfde als deze die plaatsvindt wanneer er sprake is van negatieve verplichtingen. Factoren waarbij rekening dient te worden gehouden bij deze belangenafweging zijn:

- de mate waarin het gezinsleven wordt verbroken;
- de omvang van de banden met België;
- of er onoverkomelijke hinderpalen zijn om een gezins- en/of privéleven te leiden in de Sta(a)t(en) van herkomst van de betrokkene;
- of er redenen betreffende de controle op immigratie (onder meer een geschiedenis van inbreuken op de immigratiewetgeving) of de openbare orde aanwezig zijn;
- of het gezinsleven werd opgebouwd op een ogenblik dat de betrokken gezinsleden wisten dat de verblijfssituatie van een van hen tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in de Staat van verblijf van het begin af aan precair was; hier benadrukt het EHRM dat slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kon worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. (Zie EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De verzoeker voert aan dat de thans bestreden beslissing zijn gezinsleven met zijn partner en zoon en zijn privéleven ernstig schaadt.

De Raad stelt evenwel vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder ter zake een belangenafweging heeft doorgevoerd. De gemachtigde heeft met name als volgt geoordeeld:

“Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van strafbare feiten, de inmenging in het uitoefenen van het recht op een gezins- en privéleven rechtvaardigen;

Overwegende dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Overwegende dat de bedreiging voor de openbare orde die voortvloeit uit de situatie van de betrokken persoon van dusdanige aard is dat zijn familiale en persoonlijke belangen in dit geval geen voorrang kunnen hebben op de bescherming van de openbare orde;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan volgende feiten:

- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 28.01.2008 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar
- gewone diefstal, feit waarvoor hij op 21.02.2011 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden
- gewone diefstal en heling, feiten waarvoor hij op 05.01.2012 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden
- diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (herhaling), gewone diefstal, poging tot misdaad, feiten waarvoor hij op 07.05.2013 door de Correctionele Rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden”

Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde buiten alle redelijkheid om op grond van de door de verzoeker gepleegde strafbare feiten zou hebben geoordeeld dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving zodat zijn privé- en gezinsbelangen niet opwegen tegen de noodzakelijke bescherming van de openbare orde. De verzoeker doet ook in het kader van het voorliggende middel geen enkele poging om aan te tonen dat de gemachtigde *in casu* een foutieve of onredelijke belangenafweging zou hebben doorgevoerd.

De verzoeker beperkt er zich in wezen toe te stellen dat de bestreden beslissing zijn privé- en gezinsleven schaadt, doch gaat niet in op het belang van bescherming van de openbare orde dat tegen zijn private belangen werd afgewogen. Ook met de louter hypothetische en niet in het minst met enig feitelijk gegeven gestaafde bewering dat verzoekers zoon een vergroot risico zou lopen om in armoede op te groeien, toont de verzoeker niet aan dat er geen ‘fair balance’ zou zijn nagestreefd met de thans bestreden beslissing.

Daarnaast dringt de vaststelling zich op dat verzoekers partner een relatie begon met de verzoeker op het ogenblik dat deze reeds meerder malen was aangetroffen in illegaal verblijf en hem reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat de verzoeker zelfs geen enkele poging doet om aan te tonen dat hij zijn gezinsleven met partner en kind niet elders zou kunnen verderzetten en dat hij evenmin tracht aan te tonen dat het hem niet mogelijk is om elders een privéleven te ontwikkelen. De loutere bewering dat de verzoeker het geen enkele band meer heeft met zijn land van herkomst volstaat niet.

Nu de verzoeker nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele verstoring van zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door in artikel 43 van de vreemdelingenwet beschermde belangen en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan het bestuur, dient dan ook te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verweerder geen juist evenwicht heeft gerespecteerd tussen de belangen van verzoeker en die van zijn gezin en de belangen van de Belgische samenleving en de vrijwaring van de openbare orde.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

3.2.5. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

C. DE GROOTE